

Arrest

nr. 206 539 van 5 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WINDELS
Oude Gentweg 81
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEVRIENDT, die loco advocaat J. WINDELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 augustus 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Aan de heer die verklaar te heten [...]"

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te

Begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving;

Reden van beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 02/12/2014.)

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Zelzate samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (I.M.). Op 20/03/2015 weigerde de burgerlijke stand van zelzate de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoonst wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Betrokkene werd vandaag aangetroffen op het adres waar zijn kind (O.O.) en vriendin (O.J.). Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfsrecht in België heeft te hebben, terwijl hij gedurende haar verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, een schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het billijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en “*van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur*”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...] Verzoeker, die zich wenst te gedragen naar de wettelijke bepalingen, zou het land moeten verlaten wil hij de betwiste beslissing naleven. Het mag duidelijk zijn dat hij gezien de omstandigheden in de onmogelijkheid verkeert het land te verlaten en zijn gezin hier achter te laten.

“Artikel 74/13 Vw. bepaalt uitdrukkelijk dat DVZ bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind het gezins- en familieleven en de gezondheids-

toestand van de derdelandsonderdaan. Het bevel zal bijgevolg m.b.t. deze punten gemotiveerd dienen te worden.”

(L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk-Heule, 2012, p. 367 e.v.)

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat met de genomen beslissing geen enkele rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van verzoeker en zijn (feitelijk) gezin. Hetgeen dan ook een flagrante schending inhoudt van art. 8 EVRM.

Er wordt gemotiveerd dat verzoeker werd aangetroffen op het adres van zijn kind en zijn vriendin, maar nooit een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend.

Het feit dat verzoeker nog geen aanvraag tot gezinshereniging indiende is op zich onvoldoende om te besluiten dat er geen schending van art. 8 EVRM kan worden weerhouden door verzoeker het bevel te geven het land te verlaten.

De Raad van State stelt dat “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, (...), aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds.” (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522)

Dit is trouwens herhaaldelijk bevestigd door het EHRM. De afweging van art. 8 EVRM dient te gebeuren aan de hand van een “fair balance” toets.

Een fair-balance toets doorstaat de bestreden beslissing dan ook zeker niet, deze beslissing is dan ook geenszins redelijk verantwoord en bijgevolg in strijd met de hoger ingeroepen algemene rechtsbeginselen zoals de zorgvuldigheid, billijkheid, redelijkheid,...

4.2

Het weze hierbij op te merken dat de beslissing vermeldt: “Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stand Zelzate samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (Isodje Margaret). Op 20/03/2015 weigerde de burgerlijke stand van Zelzate de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent.”

Verzoeker heeft inderdaad tijdens de periode van de relatiebreuk met de moeder van zijn kinderen, [O.J.] met wie hij thans terug een gezin vormt, een relatie gehad met een Belgische vrouw [I.M.] met wie hij samenwoonde en hij deed een aanvraag tot wettelijke samenwoont. Echter van zodra hij stappen ondernam om zijn verblijf te regulariseren, werd hij geconfronteerd met het bevel het grondgebied te verlaten. Bovendien werd de aanvraag geweigerd. Naderhand werd hiertegen beroep aangetekend.

Naderhand kwam de verzoening met [O.J.], moeder van de zoon van verzoeker, en ging verzoeker bij haar wonen. Gezien zijn ervaringen met een poging tot regularisering van zijn verblijf, durfde verzoeker het niet meer aan zijn officiële verblijfplaats bij zijn partner te vestigen gezien zijn grote schrik het land te worden uitgezet en gescheiden te worden van zijn zoon en zijn partner. De ontredde en schrik werd nog groter op het ogenblik dat [O.J.] zwanger bleek te zijn. Aangezien verzoeker overduidelijk een feitelijke gezinscel vormde met zijn zoon en zijn vriendin, was het voor verweerster een koud kunstje om hem de thans bestreden beslissing te betekenen.

Verweerster blijkt zeer goed op de hoogte te zijn van het feit dat verzoeker samenwoont met zijn vriendin en zijn zoon, doch motiveert haar beslissing verwijzende naar de spaak gelopen relatie met verweerders vorige vriendin en de naderhand negatieve beslissing omtrent de wettelijke samenwoont.

Bijgevolg is de beslissing ook formeel onjuist gemotiveerd!

Verder is de motivering ook niet afdoende. Enerzijds wordt grotendeels verwezen naar de achterhaalde situatie (samenwoning met [I.M.]) en zeer kort wordt verwezen naar de samenwoont zoals deze zich hic et nunc voordoet, namelijk met zwangere vriendin en zoon (en diens halfbroer), doch deze gezinscel blijkt voor verweerster waardeloos aangezien verzoeker nog geen aanvraag gezinshereniging deed.

Bovendien kan verwezen worden naar hetgeen hoger werd uiteengezet betreffende de schending van art. 8 EVRM.

De opgegeven motivering is absoluut onvoldoende om een schending van art. 8 EVRM uit te sluiten.

4.3

Bovendien is de genomen maatregel een beslissing waarop 2008/115/EU van toepassing is en er bijgevolg moet rekening gehouden worden met hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht, met name art. 41 van het Handvest dat stelt dat verzoeker recht heeft gehoord te worden vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Uit de gebrekkige formele en materiële motivering van verweerster valt immers af te leiden dat verweerster helemaal niet op de hoogte was van de feitelijke elementen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden en hoger reeds uitvoerig werden uiteengezet.

Verweerster verwees naar de achterhaalde gezinstoestand van verzoeker, terwijl ze heel goed op de hoogte is van de huidige toestand, en deed een zeer korte en summiere vermelding van de huidige toestand, maar houdt er helemaal geen rekening mee. Verweerster erkent echter wel dat verzoeker samenwoont met zijn vriendin en zijn zontje.

Verzoeker maakt deel uit van een gezin in de zin van art. 8 EVRM: hij is namelijk de partner van een vrouw met een verblijfsrecht die bovendien de moeder is van een Belgisch kind en zij hebben bovendien samen een kind en er is een derde kind op komst dat reeds werd erkend door verzoeker. De vaste band tussen zijn vriendin en hun gemeenschappelijke kinderen met het Belgisch grondgebied is onmiskenbaar.

Zoals hoger reeds aangehaald had de gemachtigde van verweerster krachtens art. 74/13 Vw rekening kunnen houden met deze elementen, met name het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven. Door hiermee geen rekening te houden werd art. 74/13 Vw. geschonden.

“Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.”

(RvV 26 september 2014, nr. 130.247)

Het horen van verzoeker had verweerster in kennis gesteld van elementen die ervoor hadden gezorgd dat haar beslissing anders zou zijn, had uitgesteld of had verhinderd. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op de omstandigheden van de zaak, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van het bevel het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Zo had verweerster verzoeker kunnen wijzen op de noodzaak zijn verblijfsstatus te regulariseren.

In plaats daarvan verkiest verweerster verzoeker verder in de illegaliteit te duwen door hem te bevelen het grondgebied te verlaten, heel goed wetende dat dat voor verzoeker onmogelijk is.

Een schending van art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, samen met een schending van art. 74/13 Vw. en een (mogelijke) schending van art. 8 EVRM staat dan ook vast.”

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Er wordt tevens, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder aan hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd over zijn gezinsleven, met name over alle elementen die gekend waren door de verwerende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat voormelde motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiverings-

plicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Waar verzoeker de bestreden beslissing *“formeel onjuist gemotiveerd”* acht, daar zij gewag maakt van zijn spaak gelopen relatie met zijn vorige vriendin, I. M., en de negatieve beslissing omtrent de wettelijke samenwoning van verzoeker met I. M., merkt de Raad op dat verzoeker deze feiten geenszins betwist. Ze blijken ook uit het administratief dossier. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar zijn vorige relatie met I.M. *“formeel onjuist”* zou zijn.

2.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.6. Waar verzoeker betoogt dat in bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, zoals uitdrukkelijk wordt voorgeschreven door voormelde wetsbepaling, merkt de Raad op dat dergelijk betoog niet kan worden aangenomen. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekers situatie kenmerken en die gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog *“dat geen enkele rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van verzoeker en zijn (feitelijk) gezin”* niet aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Verzoeker brengt geen concreet element aan dat verweerder moest kennen op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en dat hij niet heeft betrokken bij zijn overwegingen.

2.7. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, er is in casu geen reden om te twijfelen aan het gezinsleven dat verzoeker onderhoudt met zijn vriendin en hun gemeenschappelijk kind, elementen die door verweerder gekend waren op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

2.8. Zoals in de bestreden beslissing terecht werd aangegeven, heeft verzoeker zich sinds zijn aankomst in België op geen enkel ogenblik tot de Belgische overheid gewend om een beroep te doen op de wettelijke verblijfsmogelijkheden ter vrijwaring van zijn gezinsleven. Verzoeker, die betoogt dat zijn verwijdering van het Belgisch grondgebied zou resulteren in een schending van artikel 8 van het EVRM, heeft aldus nooit getracht een verblijfsrecht te verwerven in de hoedanigheid van vader en/of partner van respectievelijk O.O. en/of O.J. Verzoeker tracht het gebrek aan het indienen van een verblijfsaanvraag te verantwoorden vanuit *“zijn ervaringen met een poging tot regularisering van zijn verblijf”* en *“zijn grote schrik het land [uitgezet] te worden”*, doch dit kan bezwaarlijk afbreuk doen aan het vastgestelde gebrek aan enige poging om zijn gezinsleven gevrijwaard te zien middels de wettelijk beschikbare verblijfsprocedures. Het enkele gegeven dat een eerder ingediende verblijfsaanvraag met zijn toenmalige partner I.M. werd afgewezen, waarbij hem vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zegt niets over zijn mogelijkheid om succesvol een aanvraag gezinshereniging te initiëren in het kader van zijn gezinsleven met zijn kind O.O. en/of partner O.J. De Raad merkt bovendien nog op dat verzoeker zichzelf tegensprekt als hij verderop in zijn verzoekschrift poneert dat de verwerende partij hem bij zijn horen *“[had] kunnen wijzen op de noodzaak zijn verblijfsstatus te*

regulariseren”, aangezien hieruit blijkt dat verzoeker niet zozeer uit angst geen verblijfsaanvraag heeft ingediend doch wel omdat hij de noodzaak ervan niet zou beseffen. Aldus dient de Raad vast te stellen dat de mogelijkheid om de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM te remediëren in zijn eigen handen ligt, met name door het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging.

2.9. Hoe dan ook, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat zijn belangen op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoekers actuele belangen bestaan er in om bij zijn partner, O.J., en haar drie kinderen te blijven, van wie er twee van verzoeker zijn, dit terwijl verzoeker niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 2 december 2014, hij in 2015 een wettelijke samenwoonst met een andere vrouw dan O.J. niet geregistreerd zag wegens een schijnsituatie en tot op heden geen enkele stap heeft gezet om een verblijfsvergunning te verkrijgen op grond van zijn relatie met zijn partner, O.J., en haar drie kinderen. Verzoeker tracht de weigering van registratie van een wettelijke samenwoonst met een andere vrouw dan O.J. te minimaliseren als zijnde een achterhaalde situatie doch dit is een element dat de verwerende partij wel degelijk kon betrekken bij het treffen van de bestreden beslissing en dat een rol speelt in de afweging die wordt gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM .

2.10. Verder wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen verbod inhoudt om het grondgebied opnieuw te betreden. Het staat verzoeker vrij in zijn herkomstland een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Hierbij kan worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij het niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoeker toont niet concreet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat de organisatie van zijn gezinsleven vereist dat hij op het Belgische grondgebied moet blijven. Het louter stellen dat het voor hem “*onmogelijk*” is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat niet.

2.11. Tevens maakt verzoeker geen melding van ernstige moeilijkheden die het voortzetten van een normaal en effectief gezinsleven in het herkomstland van verzoeker verhinderen, dat ook het herkomstland is van zijn partner, O.J., en van hun twee gemeenschappelijke kinderen, waarbij in dit land ook de ouderlijke wortels gelegen zijn van het derde kind van verzoekers partner O.J., dat thans de Belgische nationaliteit heeft (EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 60). Er wordt niet aangetoond dat van zijn gezinsleden op onredelijke wijze kan worden verwacht dat ze verzoeker volgen naar het land van herkomst, wegens ernstige moeilijkheden inzake aanpassingsvermogen of met betrekking tot godsdienst, gezondheid, tewerkstelling, onderwijs, of andere sociale en culturele gegevens in het land van herkomst.

2.12. Ook het gegeven dat verzoeker het oneens is met de afweging die in de bestreden beslissing werd gemaakt met betrekking tot zijn gezinsleven, volstaat niet. Hij acht het feit dat hij nog geen aanvraag tot gezinshereniging indiende onvoldoende om te besluiten dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen. Verzoekers overtuiging maakt echter nog niet dat de gedane afweging in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Gelet op de omstandigheden van de zaak, toont verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

2.13. Wat betreft artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan verzoeker de schending opwerpt, dient de Raad op te merken dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk blijkt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker er zich niet dienstig rechtstreeks op kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Hierbij dient erop te worden gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot

nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

2.14. Verzoeker voert aan dat hij "*deel uitmaakt van een gezin in de zin van art. 8 EVRM: hij is namelijk de partner van een vrouw met een verblijfsrecht die bovendien de moeder is van een Belgisch kind en zij hebben bovendien samen een kind en er is een derde kind op komst dat reeds werd erkend door verzoeker. [...] Het horen van verzoeker had verweester in kennis gesteld van elementen die ervoor hadden gezorgd dat haar beslissing anders zou zijn, had uitgesteld of had verhinderd. (...)*". De Raad merkt in deze evenwel op dat uit een nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord door de politiediensten die met verzoeker een gesprek hebben gehad op 8 augustus 2016 om 11 uur, op basis waarvan er een administratief verslag werd opgesteld. Verzoeker uit geen kritiek op de wijze waarop hij door de politiediensten werd gehoord. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker blijkens dit administratief verslag van de politiediensten geen melding heeft gemaakt van het feit dat zijn partner, O.J., op dat ogenblik zwanger was van zijn tweede kind, doch enkel melding maakte van zijn partner, O.J., en van hun eerste gezamenlijk kind. De erkenningsakte van verzoekers tweede kind met zijn partner, O.J., dateert bovendien van na de bestreden beslissing. Uit de bespreking hierboven blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte informatie betreffende zijn gezinstoestand en dit dus geen aanleiding heeft gegeven tot een andersluidende beslissing. Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

2.15. Wat betreft de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, toont verzoeker niet in concreto aan op welke wijze deze beginselen zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Wat betreft het billijkheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat de Raad een wettigheidstoetsing doorvoert, waarbij het hem niet toegestaan is billijkheidsoverwegingen te betrekken in zijn beoordeling. "*Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur*" is de Raad verder onbekend. Het komt aan verzoeker toe voldoende te preciseren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Deze onderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is, in zoverre onontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA